

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1966	Κυριακή ΙΑ' Ματθαίου (Μαθ. 18,23-35) 4 Σεπτεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ

«Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω» (Μαθ. 18,26)

Ἡ παραβολή, ἀγαπητοί μου, ποὺ περιέχει τὸ εὐαγγέλιο τῆς σημερινῆς Κυριακῆς, εἶνε ἡ γνωστὴ **παραβολὴ τοῦ ὀφειλέτου** τῶν «*μυρίων ταλάντων*» (Μαθ. 18,24). Στὴν παραβολὴ αὕτῃ ὁ Κύριος, ὡς ἄριστος ζωγράφος, ζωγραφίζει δύο εἰκόνες. Στὴν πρώτη εἰκόνα βλέπουμε τὴ φιλανθρωπία καὶ τὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ στὴν ἄλλη βλέπουμε τὴν ἀσπλαχνία καὶ τὴν ὠμότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Διδακτικές, πολὺ διδακτικὲς καὶ οἱ δύο εἰκόνες τῆς παραβολῆς. Ἄλλὰ ἐμεῖς, ἀφοῦ στὸ σύντομο αὐτὸ κήρυγμα δὲν μπορούμε νὰ ἐξετάσουμε καὶ τὶς δύο, θὰ περιοριστοῦμε στὴ μία μόνο. Θὰ ἀρκεσθοῦμε νὰ ρίξουμε γιὰ λίγο τὰ βλέμματά μας στὴν πρώτη εἰκόνα, γιὰ νὰ θαυμάσουμε σ' αὐτὴν τὴ μακροθυμία καὶ τὸ **ἔλεος τοῦ Θεοῦ**.

Στὴν εἰκόνα αὕτῃ βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, ἓνα **δοῦλο κάποιου βασιλιᾶ** – φαντασθῆτε πῶς ἦταν οἱ δοῦλοι τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Βρίσκεται **στὰ γραφεῖα τῶν ἀνακτόρων** τοῦ βασιλιᾶ. Ἐκεῖ ἀνοίγουν γιὰ τὸν κάθε χρεώστη τὰ λογιστικὰ βιβλία καὶ βλέπουν τὰ χρέη του. Ἔτσι καὶ γιὰ τὸν δοῦλο αὐτὸν οἱ γραμματεῖς σκύβουν στὰ κατάστιχα, ἐρευνοῦν τοὺς λογαριασμούς, ἀθροίζουν τὸ «δοῦναι» καὶ τὸ «λαβεῖν», γίνεται ἡ σύγκρισις, καὶ στὸ τέλος ἀκούγεται ξερὰ ἓνας ἀριθμὸς. Μόλις ἀκούγεται τὸ νούμερο, ὁ δοῦλος ἀρχίζει νὰ τρικλίζει. Πέφτει ἀμέσως κατὰ γῆς, προσκυνάει τὸ βασιλιᾶ, φιλάει τὰ πόδια του, κλαίει καὶ τὸν **παρακαλεῖ ἐξουθενωμένος**.

Τί συνέβη; ρωτᾶμε κ' ἐμεῖς μὲ ἀγωνία καθὼς βλέπουμε τὸ δοῦλο σὲ τέτοια ἐλεεινὴ κατάσταση. Καὶ τότε ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ λογιστηρίου μαθαίνουμε τὰ ἐξῆς.

Αὐτός, ποὺ βλέπετε σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση, **εἶνε χρεώστης**. Ἔχει δανειστῆ ἀπὸ τὸ βασιλικὸ ταμεῖο σὲ διάφορες χρονικὲς περιό-

δους μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Ἄλλὰ μέχρι τότε δὲν ἐξώφλησε τίποτε· μόνο ἔπαιρνε, δὲν φιλοτιμήθηκε ποτὲ νὰ δώσῃ κάτι ἔναντι τοῦ ποσοῦ τοῦ δανείου του. Ὁ χρόνος περνοῦσε κι αὐτὸς ἀδιαφοροῦσε. Τέλος πῆρε κλῆσι νὰ παρουσιαστῆ καὶ νὰ λογαριαστῆ μὲ τὸ βασιλιᾶ· στρατιῶτες τὸν ἔπιασαν καὶ τὸν ἔφεραν ἐδῶ στὰ γραφεῖα. Μετρήθηκε τὸ χρέος του μὲ λεπτομέρεια καὶ ἀκρίβεια. Καὶ δυστυχῶς βρέθηκε νὰ εἶνε **«ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων»** (ἔ.ἀ.)· χρωστάει ἓνα ποσὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων. Τὸν καλοῦν νὰ τὸ ἐξοφλήσῃ, μὰ ποῦ νὰ βρῆ τὰ χρήματα; τὰ ἔχει σπαταλήσει ὅλα. Δηλώνει ἀδυναμία ν' ἀποπληρώσῃ τὸ δάνειο. Καὶ ὁ βασιλιᾶς τώρα, ὅπως ἔχει δικαίωμα, διατάζει νὰ πουληθοῦν κι αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ ἡ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του καὶ κάθε τι ποὺ μπορεῖ νὰ ἔχη. Ἄλλὰ μόλις ὁ δύστυχος ἄκουσε τὴ λυπητερὴ ἀπόφασιν, ἔπεσε καταγῆς μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ. Γι' αὐτὸ τὸν βλέπετε τώρα σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση.

Καὶ τώρα λοιπὸν τί θὰ γίνῃ; **Θὰ ἐπιμείνῃ ὁ βασιλιᾶς** νὰ ἐκτελεσθῆ ἡ ἀπόφασίς του; Θὰ δοῦμε τὸ δοῦλο νὰ τὸν πουλοῦν στὰ σκλαβοπάζαρα, νὰ χάνῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιὰ του, νὰ περιέρχεται αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του στὴν ἐξουσία ἄλλων κυριῶν;... Παρακολουθώντας τὸ δράμα του ζοῦμε κ' ἐμεῖς κοντὰ σ' αὐτὸν στιγμὲς ποὺ μᾶς κρατοῦν σὲ ἀγωνία.

Πλησιάζουμε καὶ ἀκοῦμε τώρα τὸ δοῦλο μὲ τρεμάμενη φωνὴ ν' ἀπευθύνῃ θερμὴ παράκλησιν στὸ βασιλιᾶ. Τί ζητάει; **Ζητάει προθεσμίαν**. Ἐπικαλεῖται τὴ μακροθυμίαν τοῦ βασιλιᾶ καὶ λέει· «Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω»· Κύριε, λυπήσου με! δός μου μιὰ παράτασιν τῆς προθεσμίας κ' ἐγὼ σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ φροντίσω νὰ ἐξοφλήσω ὅλο τὸ χρέος μου (ἔ.ἀ. 18,26).

Ἄλλ' ἄραγε **θὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ βασιλιᾶς;** Θὰ καμφθῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα; Θὰ στηριχθῆ στὶς ὑ-

ποσχέσεις; Θὰ ὀρίση νέα προθεσμία, καὶ πόση, γιὰ τὴν ἐξόφλησι τοῦ ὑπέρογκου χρέους; Εἶνε ἐρωτήσεις, στὶς ὁποῖες δίνει ἀπάντησι ἢ παραβολή.

Ὁ βασιλιάς ἐκπλήσσει ὅλους μὲ τὴν ἀπόφασιν ποὺ βγάζει. Τὸν λυπᾶται καὶ δίνει κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ζητοῦσε ὁ δοῦλος· **τοῦ χαρίζει ὅλο τὸ δάνειο!** Καὶ ὁ δοῦλος, ἐλεύθερος τώρα, βγαίνει ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Ποιός μπορεί νὰ περιγράψῃ τὴν χαρὰ του;

Κ' ἐμεῖς, κατάπληκτοι μπροστὰ στὴ γενναιοδωρία αὐτῆ τοῦ βασιλιά, ζητοῦμε νὰ πληροφορηθοῦμε, **ποιός εἶνε ὁ μακρόθυμος καὶ φιλόανθρωπος αὐτὸς βασιλιάς.** Καὶ παίρνουμε τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διδάξε τὴν παραβολή.

Βασιλεὺς εἶνε ὁ Θεός, ὁ οὐράνιος Πατήρ. **Δοῦλος**, χρεώστης «*μυρίων ταλάντων*», εἶνε κάθε ἁμαρτωλός, κάθε ἄνθρωπος, ποὺ τὰ ἁμαρτήματά του εἶνε καταγεγραμμένα λεπτομερῶς στὰ βιβλία τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἁμαρτήματα εἶνε πολλά, ἀναρίθμητα, ἢ δὲ τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε τρομερή, ὁ ἁμαρτωλὸς προσφεύγει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ μετανοημένος ἐπικαλεῖται μὲ συντριβὴ τὴν μακροθυμία τοῦ Κυρίου λέγοντας αὐτὸ ποὺ εἶπε καὶ ὁ δοῦλος τῆς παραβολῆς· «*Κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω*». Καὶ ὁ Κύριος μακροθυμεῖ καὶ ἐλεεῖ τὸν μετανοημένο ἁμαρτωλό.

᾽Ω ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, ἀγαπητοί μου, σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς! **Ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ.** Ὅπως ψάλλει ὁ Δαυὶδ, ὁ Κύριος εἶνε «*μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἶς τέλος ὀργισθῆσεται, οὐδὲ εἶς τὸ αἶῶνα μνησιῖ*»· δὲν μένει ὀργισμένος ὡς τὸ τέλος, δὲν κρατᾶει αἰωνίως τὴν ὀργή του (Ψαλμ. 102,8-9). **Ἄλλοίμονό μας ἂν δὲν μακροθυμοῦσε·** θὰ εἶχαμε καταστραφῆ οἱ ἁμαρτωλοὶ. Γιὰ φανταστήτε τὸ Θεὸ νὰ χτυπᾶ τὸν ἁμαρτωλὸ ἀμέσως μόλις αὐτὸς διαπράξῃ ἁμάρτημα· νὰ μαρμαρώνῃ π.χ. τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ ψευδορκεῖ ἢ σκοτώνει ἢ κλέβει, νὰ παραλύῃ τὰ πόδια τοῦ ἄλλου ποὺ τρέχει στοὺς δρόμους τῆς ἁμαρτίας, νὰ ξεριζώνῃ τὴν γλῶσσα τοῦ ψεύτη ἢ τοῦ συκοφάντη ἢ τοῦ βλασφήμου, νὰ τυφλώνῃ τὰ μάτια τοῦ φθονεροῦ, νὰ καίῃ τὰ σπαρτὰ ἢ νὰ ἐξολοθρεύῃ τὰ κοπάδια ἢ νὰ ξηραίνῃ τὶς πηγές ἢ νὰ γκρεμίξῃ τὰ σπίτια τῶν ἁμαρτωλῶν. Φοβερὴ θὰ ἦταν ἡ θέσι μας, πολὺ πιὸ φοβερὴ ἀπὸ τὴν θέσι ποὺ βρέθηκε ὁ δοῦλος τῆς παραβολῆς.

Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ **ὑπάρχει ἡ διέξοδος·** καὶ ἡ διέξοδος αὐτῆ εἶνε ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Θεὸς δὲν ἐπιφέρει ἀμέσως τὴν τιμωρία, ἀλλὰ μακροθυμεῖ· δίνει παράτασι, γιὰ νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε σ' αὐτόν. Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπὸς γιὰ τὸ ὁποῖο μακροθυμεῖ ὁ Θεός, **ἡ μετάνοιά μας.** Ἀναβάλλει τὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποφάσεώς του κατὰ τοῦ ἁμαρτωλοῦ περιμένοντας ἀπὸ μέρα σὲ μέρα τὴν μετάνοιά του.

Πολλὰ παραδείγματα τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ ἔχουμε στὴν ἁγία Γραφή. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἐδῶ θὰ σᾶς θυμίσω μόνο ἐκεῖνο ποὺ ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Πέτρος, αὐτὸς ποὺ μὲ μία ἐρώτησί του (βλ. Ματθ. 18,21) ἔδωσε ἀφορμὴ στὸν Κύριο νὰ διδάξῃ τὴ θαυμάσια αὐτῆ παραβολή. **Ὁ ἀπόστολος Πέτρος θαυμάζει τὴ μακροθυμία** ποὺ ἔδειξε ὁ Θεὸς «*ἐν ἡμέραις Νῶε*» (Α' Πέτρ. 3,20). Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν τότε ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ Θεό· ζοῦσαν μιὰ ζωὴ γεμάτη ἁμαρτίες, καὶ ἰδίως σαρκικές. Τὸ κακὸ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθῆ. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ, δίνει παράτασι στοὺς ἁμαρτωλοὺς, προειδοποιεῖ ὅτι θὰ καταστρέψῃ τὴ γενεὰ τους ἂν δὲν μετανοήσῃ, καὶ περιμένει ἐπὶ χρόνια πολλὰ τὴ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή τους. Καὶ ὅταν πιά εἶδε ὅτι ἡ γενεὰ ἐκείνη δὲν μετανοεῖ, ἀλλὰ μὲ κεκτημένη ταχύτητα ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζῃ τὴν ὁδὸ τῆς ἀπωλείας, τότε μὲ τὸν φοβερὸ κατακλυσμὸ ἐξολοθρεύει τὴ γενεὰ ἐκείνη. **Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ εἶχε ἐξαντληθῆ!**

Τὴν ἴδια μακρόθυμη στάσι, ἀγαπητοί μου, τηρεῖ ὁ Θεὸς ἀπέναντι **καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους.** Βλέπει τὰ ἁμαρτήματά μας. Καὶ μήπως αὐτὰ εἶνε λιγώτερα ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματα τῆς γενεᾶς τοῦ Νῶε; Ζυγίζει τὴν ἐνοχή μας – ἢ ὁποῖα ἀσφαλῶς εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἀφοῦ ἐμεῖς τώρα ζοῦμε μέσα στὸ ἄπλετο φῶς τοῦ Χριστοῦ–, καὶ ἐν τούτοις μακροθυμεῖ· περιμένει τὴ μετάνοιά μας. **Ἄλλ' ἕως πότε;**

᾽Ω ἀδελφοί μου συναμαρτωλοί! Τί θὰ γίνουμε, ἐὰν καὶ ἡ τελευταία παράτασι τοῦ Κυρίου περάσῃ καὶ φύγῃ ἄκαρπη; Μετά, τὸ μόνο ποὺ μᾶς περιμένει εἶνε ἡ δικαία, ἢ ἀμετάκλητη, ἢ ἀδυσώπητη, **ἡ αἰωνία τιμωρία** τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποῖα ὁ Θεάνθρωπος Διδάσκαλός μας μᾶς τὴν παρέστησε τόσο φοβερὴ διὰ τῆς ὀργῆς τοῦ βασιλιά πρὸς τὸν δοῦλο, τὸν καταχραστὴ τῆς μακροθυμίας καὶ τῆς ἀγαθότητός του, λέγοντας τὰ λόγια· «*καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῶ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ*» (Ματθ. 18,34).

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**